

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Reiffenstuel, Anaklet

Monachii, 1699

IV. Quænam ex parte Ministri requirantur ad legitimam Sacramentorum
administrationem?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40206

Q U Æ S T I O I V.

Quænam ex parte Ministri requirantur ad legitimam Sacramentorum administrationem ?

42. **C**ONCL. I. Generatim ad legitimam, simulque meritariam Sacramentorum, Ministrum consecratum requiruntur, administrationem, ex parte ipsius requiritur potestas, vitæ probitas, debita intentio conficiendi Sacramentum, & observantia Rituum Ecclesiasticorum. Ita communis ; & patebit ex dicendis.

43. **C**ONCL. II. Nihilominus infidelitas, seu improbitas Ministri, si cætera requisita adsint, neutiquam invalidat Sacramentum. Ita omnes Catholici ; estque novissimè definitum in Concilio Trid. *Sess. 7. can. 12.* his verbis : *Si quis dixerit, Ministrum in peccato mortali existentem modo omnia essentialia, qua ad Sacramentum conficiendum, aut conferendum pertinent, servaverit, non conficere, aut conferre Sacramentum : anathema sit.*

44. **C**ONCL. III. Et si Minister in peccato mortali existens validè administret Sacramenta, ut dictum : nihilominus ad ea ministranda licitè, & sine peccato mortali ministranda, requiritur in Ministro consecrato status gratiæ. Ita communis. Nam hoc ipso, quòd Sacramenta sint instituta à Christo ad nostram sanctificationem, & Minister ad eorum dispensationem specialiter consecratus, oritur obligatio ad illa ministranda in gratia : siquidem sancta sunt sanctè tractanda. Hinc *Levit. c. 21.* dicitur ; *Sacerdotes incensum Domini, & panes Dei sui offerunt ; & idè sancti erunt.* Et *Isaïæ 52.* *Mundamini, qui fertis vasa Domini.* Et *S. Augustinus, relatus c. Omnia. 1. q. 1.* inquit : *omnia Sacramenta, cum absint indignè tractantibus, prosunt tamen per eos dignè sumentibus.*

45. Dicitur notanter, *In Ministro consecrato.* Quia Laicus, vel etiam Paganus, baptizans in casu necessitatis, non tenetur sub novo peccato mortali esse in statu gratiæ : cum tales non sint Ministri consecrati, sicuti sunt Sacerdotes, qui virtute Sacramenti Ordinis accipiunt potestatem solemniter baptizandi, consecrandi, &c. specialè que gratiam ad talia Sacramenta ritè ministranda obtinent. *Sannig dist. 1. de Sacramentis, quest. 14. n. 8.* cum communi.

46. Limitant passim Doctores allatam doctrinam, nisi adsit casus extrema necessitatis, vel impossibilitatis. Quia, si quis v. g. debeat

beat administrare Sacramentum Baptismi puero agonizanti, poterit illud etiam peccato mortali irreveritus administrare, si non possit tam cito elicere contritionem de peccato commisso: si quidem concurrentibus duobus præceptis impossibilibus, illud magis obligat, cujus transgressio magis nocet. In praxi tamen hæc limitatio rariùs poterit habere locum, nisi forsan in Ministro ob casus inopinati emergentiam perplexo, aut perturbato, vel ratione inadvertentiæ: nam alioquin contritio de peccatis admissis poterit brevissimo tempore, & quasi unico momento, præmitti, & concipi à Ministro, si voluerit.

47. Hinc inferunt Doctores, si duo Sacerdotes velint sibi invicem confiteri, & ambo sint in peccato mortali constituti, eum, qui primo loco alterius excipit Confessionem, teneri antea præmittere Contritionem perfectam: quia alioquin administraret Sacramentum Pœnitentiæ in peccato mortali. In altero autem, qui primo loco confitetur, sufficeret attritio cum Confessione Sacramentali.

Corollarium de duobus Sacerdotibus sibi mutuò confitentibus.

48. CONCL. IV. Etsi graviter peccet, grandèque sacrilegium committat (qui in statu peccati mortalis constitutus, scienter celebrat SS. Missæ Sacrificium; adhuc tamen gravius peccat is, qui peractis cæteris simulat se consecrare, & non consecrat. Ita declaravit Innocentius III. c. De homine. de Celebrat. Missar. ubi refertur casus de quodam incauto Presbytero, qui propter conscientiam peccati mortalis, in quo se constitutum novit, nec tamen Missarum solemniam ob urgentem necessitatem intermittere potuit; peractis cæteris cæremonijs, sed omissis verbis Consecrationis, Missam celebrare se finxit. Rationem dat Pontifex, quod alter sacrilegè celebrans, in solius misericordis Dei manum incidat: iste verò (fictè celebrans) non solum Deo, cui non veretur illudere, sed populo, quem decipit, se astringat. Idem servatâ proportionem dicendum de alijs Sacramentis. Et merito Innocentius XI. sequentem, ordine 29. Propositionem damnavit: *Urgens metus gravis est causa iusta Sacramentorum administrationem simulandi.* Nam, cum huiusmodi simulatio contineat etiam irreverentiam respectu Sacramentorum, ex nullo metu, quantumvis gravi, poterit licita reddi: cum irreverentia rebus sacris, sanctissimisque Sacramentis illata, sit intrinsecè mala.

Graviter peccat celebrans in peccato mortali, sed gravius quam si simulata se consecrat.

49. Quæritur I. An Sacerdos plures communicans, vel plurium Confessiones excipiens in statu peccati mortalis, tot

Quot peccata committat Sacramentalia.

Sacerdos, plu- peccata numero distincta committat. quot Sacramenta admini-
 res commu- strar? Ratio dubitandi, atque affirmativam tenendi, est: quia
 nicans in interveniunt tot actus externi completi, quot fiunt indignæ ad-
 statu malo? ministraciones sacramentorum; ergo & tot peccata numero
 distincta.

Sententia
 rigida quo-
 rundam.

50. Et quidem non desunt Doctores, qui hoc ulterò conce-
 dunt, ob rationem dictam; & præsertim, qui id admittunt de
 Confessario audiente plurium Confessiones in statu malo: si-
 quidem hujus judicium Sacramentale finitur, ac variatur in sin-
 gulis Confessionibus auditis. Imò Bonacina *disp. 1. de Sacrament. in*
genere, quest. 3. punct. 2. num. 15. post Coninch, & alios, hoc concedit
 etiam de eo, qui communicat alios in peccato mortali: ait
 enim talem toties peccare, quoties Hostias distribuit; cum
 sint plures Sacramenti distributiones, & plures actiones termi-
 natæ & completæ, etiamsi fiant successivè. Istitis tamen non ob-
 stantibus,

Plures simul
 communi-
 cans, com-
 mittit u-
 num nume-
 ro pecca-
 tum, sed
 gravius.

51. Resp. I. Sacerdos in peccato mortali plures simul
 communicans, sive præbens eidem SS. Eucharistiæ Sacramen-
 tum, est reus unius duntaxat peccati mortalis, licet gravioris.
 Ita Marchantius *tom. 3. Tribunalis, tract. 3. tit. 4. quest. 2. concl. 2.* Fil-
 liucius *tract. 1. num. 87.* Henriquez, & probabile censet Tannerus
tom. 2. disp. 4. quest. 2. n. 56. Ratio est: quia totus ille actus com-
 municandi habet se per modum unius Convivij Spiritualis, & i-
 psamet administratio Sacramenti censetur moraliter unum Mi-
 nisterium sacrum ex pluribus quasi actibus partialibus constitu-
 tum; unde & Christus Dominus in ultima Cœna Apollolis dice-
 bat per modum unius Ministerij: *Accipite, & comedite ex hoc*
omnes.

Sententia
 negans, ta-
 lem peccare
 mortaliter,

52. Quinimò Vasquez *3. part. disp. 135. cap. 3. num. 39.* exi-
 stimat, & favet Maltrius *disp. 16. Theol. Mor. num. 42.* citans alios,
 Sacerdotem, qui in statu peccati mortalis Fidelibus Eucharis-
 tiam distribuit, ne quidem mortaliter peccare; eò quod tunc
 is non conficiat, neque recipiat Sacramentum, sed jam antea
 confectum duntaxat dispenset. Verùm, quidquid sit de proba-
 bilitate hujus sententiæ, oppositum, sive talem peccare morta-
 liter, videtur probabilius. Tum quia communicans alios verò
 ministrat Sacramentum. Tum quia Apostolus *1. Timoth. 3.* e-
 tiam Diaconos, olim Calicem consecratum Fidelibus dispen-
 santes, voluit esse *habentes Mysterium fidei in conscientia pura.* Et
 hinc *c. Sciscitantibus, 15. q. 8.* de malis Sacerdotibus, alios com-
 muni-

Rejicitur.

municantibus, dicitur: Quoniam mali bona administrando, se tantummodo ledunt, & consequenter peccant.

53. Resp. II. Sacerdos, qui se unâ vice ad audiendas Confessiones exposuit, quamvis centum poenitentes successivè se præsentent, ab eoque in statu peccati mortalis absolvantur, probabiliter unum duntaxat peccatum committit. Ita Marchantius loc. cit. Ratio est: quia & talis Confessarius Ministerium, seu actionem naturâ suâ communem omnibus accedere volentibus exercet, quam explicamus per verbum, Pro tribunali sedere, Judicium facere &c. Et per hoc patet ad rationem dubitandi: quia hoc spirituale Ministerium non est completum per singulas absolutiones Sacramentales. Dicitur notanter unâ vice: si enim quis pluribus vicibus inter se moraliter distinctis se exponeret ad Confessionale, vel alios communicaret, sicuti censeretur multiplicare Ministeria, ita fierent numero distincta peccata.

Quid de Sacerdote, plurium Confessiones audiente in peccato mortali?

54. Quæritur II. An possint licitè peti Sacramenta à Ministro indigno? Ubi per Indignum Ministrum intelligitur is, qui est in notorio peccato mortali constitutus, quamvis habeat potestatem Sacramenta conferendi, sive dein sit excommunicatus, sive non. Et dicitur, in notorio peccato mortali. Nam, si peccatum alicujus non sit publicum, certum est, quòd quis ab eo possit petere sacramenta; cùm possit, ac debeat præsumere, ipsum non esse indignum. quia nemo præsumitur esse malus, nisi probetur malus. Hoc prænotato,

Sacramenta an possint peti ab indigno Ministro?

55. Resp. I. Si Minister est excommunicatus, & vitandus (quales defactò solùm sunt nominatim excommunicati & denunciati, ac notorij percussores Clericorum) non est licitum, ab eo petere Sacramenta, nisi in casu necessitatis. Ratio est: quia alioquin communicaret quis in Divinis cum excommunicato vitando; quod illicitum est extra casum necessitatis.

Præsertim excommunicato vitando.

56. Resp. II. Loquendo de Ministro tolerato, licitum est non tantùm in casu necessitatis, sed etiam extra casum necessitatis, ac ob spirituales profectum animæ suæ petere, ac recipere Sacramenta à Ministro, cui ex officio Sacramenta administrare incumbit; quamvis ille malus sit, ac in peccato mortali notorio constitutus. Ita Mastrius disp. 16. Theol. Moral. num. 51. cum communi. Desumitur hoc ex o. Sciscitantibus. 15. q. 8. ubi dicitur, quòd de manu Sacerdotis, quamdiu ab Ecclesia toleratur, licitè Sacramenta sumantur. Accedit ratio: quia subditus, utpote à Parochianus, habet jus petendi, & accipiendi Sacramenta à suo

Quid de Ministro indigno tolerato?

Et eo, qui
non tenetur
ex officio
ministrare
Sacramēta
An peccet
graviter,
qui alias
functiōnes
sacras exer-
cet in statu
malo?

Parocho; neque tale jus is amittere censetur ob sui Parochi malitiam: præsertim cum is, dummodo velit, possit se prius vel per Confessionem, vel saltem per Contritionem, restituere in statum gratiæ.

§ 7. Et hoc idem dicendum de eo, qui est expositus ad ministranda Sacramenta, quamvis ex officio eadem administrare non teneatur: nam is, si sit in statu peccati mortalis (quod tamen non facile præsumendum) sibi soli nocet.

§ 8. Quæritur III. An peccet graviter, qui alias functiōnes Ordinum exercet cum conscientia peccati mortalis: ut si Lector Lectionem, Subdiaconus Epistolam, vel Evangelium Diaconus, in tali statu solemniter canter; aut si Sacerdos Aquam Lustralem benedicat, SS. Eucharistiam de uno loco in alium transferat, vel Matrimonio assistat; seu Episcopus benedicat Sacras vestes, consecret Ecclesias, vel alia hujusmodi præstet? Resp. negativè: quia tales actiones neque sunt Sacramenta, neque immediatè ordinantur ad sanctificationem animæ. Bonacina *cit. punct. 2, §. 1.* Maltrius *num. 42.* & alij, paucis exceptis.

DISTINCTIO II.

De Effectibus, ac Necessitate Sacramentorum.

QUÆSTIO I.

An, & quomodo Sacramenta conferant gratiam?

Effectus Sa-
cramento-
rum duplex,
Gratia, &
Character.

Post explicatam naturam, atque essentiam Sacramentorum novæ Legis, progrediendum est ad eorundem effectus declarandos (agendo simul de debitâ dispositione, ad consequendum effectum gratiæ Sacramentalis requiritâ) nec non explicandum singulorum Sacramentorum necessitatem. Et quidem, quantum ad primum attinet, duplex communiter statuitur effectus Sacramentorum, Gratia videlicet & Character. Horum prior per omnia Sacramenta dignè recipientibus ex opere operato confertur; posterior verò non nisi per Baptismum, Confirmationem, & Ordinem: prout amplius in progressu dicetur, incipiendo à gratia sacramentali, utpote principali Sacramentorum effectui.

2. Ad-